

This entry is part 6 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Muhammad Zijául Hak

Autor: Ron Unz

Předchozí části si můžete přečíst zde: **1), 2)**.

„Kdo zavraždil Zijául Haka?“

V Bergmanově objemné knize o třiceti kapitolách se jen první dvě z nich věnují období před vytvořením Izraele. Kdyby se nápadná opomenutí omezila na období před vznikem Izraele, mohli bychom je chápat jako drobnou skvrnu na jinak spolehlivém historickém popisu. Mezery se ale vcelku hojně objevují také v následujících desetiletích, jakkoliv by možná bylo spravedlivější připsat je na vrub ani ne tak autorovi samotnému, jako spíš přísné izraelské cenzuře, případně realitě amerického vydavatelského prostředí. Léta Páně 2018 už dosáhl vliv různých proizraelských skupin na Západě tak nestvůrných rozměrů, že Izraelcům tolik nevadilo riskovat drobnou újmu své mezinárodní reputaci přiznáním se k četným ilegálním zabitím různých vlivných postav v arabském světě a na Blízkém a Středním východě. Jiné temné skutky minulosti ale mohou být ještě i dnes považovány za příliš kompromitující, než aby se o nich veřejně hovořilo.

Roku 1991 vydal uznávaný investigativní reportér Seymour Hersh knihu *The Samson Option*

(Varianta Samson), v níž popisuje už od počátku 60. let tajně vyvíjený izraelský jaderný program, považovaný samotným premiérem **Davidem Ben Gurionem** za absolutní národně bezpečnostní prioritu. Mnozí dodnes zůstávají přesvědčeni, že právě hrozba užití těchto zbraní přiměla Nixonovu vládu poskytnout Izraeli plnou podporu, když se ve válce z roku 1973 ocitl na prahu porážky, což obratem vedlo k arabskému ropnému embargu a delšímu období hospodářských strážní napříč západními zeměmi.

Islámský svět si velice rychle uvědomil masivní strategickou nevýhodu plynoucí z absence vlastní jaderné výzbroje k odstrašení, což se opakovaně pokusil změnit – a Tel Aviv se zase ze všech sil snažil tyto pokusy zmařit. Bergman velice podrobně popisuje široce pojatou špionážní, sabotážní a vražednou kampaň, jíž Izraelci úspěšně zadusili irácký jaderný program za prezidenta **Saddáma Husajna**. Vyvrcholením jejich snah byl **dálkový letecký úrok** v roce 1981, ve kterém zničili jaderné zařízení s reaktorem v **Osiraku**. Autor zmiňuje také zničení syrského jaderného reaktoru v roce 2007 a systematické vraždění předních iránských fyziků agenty Mosadu o několik let později. O všech těchto akcích se ale ve své době psalo i v našich největších listech, takže se na žádnou neprobádanou půdu nepouštíme. Jiná, v podstatě neznámá událost zásadního významu ale zůstává zcela opomenuta.

Asi před sedmi měsíci jsem při čtení ranních *New York Times* narazil na oslavný, **1500 slov dlouhý**, nekrolog někdejšího amerického velvyslance **Johna Gunthera Deana** (zemřel ve věku 93 let), v němž autor dopřál diplomatovu životu prostor vyhrazený v dnešní době povětšinou jen rapperům, kteří zahynou ve smršti kulek při neshodě se svým drogovým dealerem. Deanův otec patřil k předákům německého židovského společenství, a poté co rodina nedlouho před válkou odešla do Spojených států, se Dean v roce 1944 stal americkým občanem. Jeho diplomatická kariéra byla příkladná, sloužil mj. během pádu Kambodže (*do rukou Rudých Khmerů*). Za normálních okolností by mě však jeho nekrolog nezaujal o nic víc než drtivou většinu ostatních čtenářů. Já ale na rozdíl od nich strávil velkou část první dekády nového tisíciletí digitalizací kompletních archivů stovek předních amerických periodik, při níž jsem se čas od času nechal obzvlášť šťavnatě znějícím nadpisem nalákat k rozbalení celého článku. Tak tomu bylo i v případě článku nazvaného „**Who Killed Zia?**“ z roku 2005.

Během 80. let hrál Pákistán klíčovou úlohu při organizaci amerického odporu proti sovětské okupaci Afghánistánu a vojenský diktátor v čele jihoasijské země **Zijául Hak** se tak stal jedním z nejdůležitějších amerických spojenců v regionu. V roce 1988 ale i s většinou nejvyšších představitelů zahynul při nevyjasněné havárii letadla, mezi jejímiž oběťmi byli také americký velvyslanec a generál.

Jakkoliv skutečně mohlo jít o nehodu, úctyhodná sbírka Hakových zarytých nepřátel vedla většinu analytiků ke spekulacím o nečisté hře. Kolovaly jisté důkazy naznačující užití nervového plynu – možná ukrytého v bedně s mangy – který ochromil posádku letadla a tím způsobil jeho pád.

Dean se v té době octnul na vrcholu své profesionální dráhy jako velvyslanec v sousední Indii. Americký velvyslanec zabitý při havárii, **Arnold Raphel**, byl jeho nejbližší osobní přítel, také

Žid. V roce 2005 se staříček Dean po mnoha letech na odpočinku rozhodl po 17 letech prolomit mlčení a poodhalit podivné pozadí této události. Vyjádřil přesvědčení, že za tragédií byl zodpovědný izraelský Mosad.

Pár let před svou smrtí Hak směle označil vývoj a sestavení „islámské atomové bomby“ za prioritní cíl své země. A přestože nejsilnější pohnutkou byla snaha vyvážit nevelký indický jaderný arzenál, slíbil také podělit se o tuto mocnou zbraň i s dalšími muslimskými zeměmi, mj. i těmi blízkovýchodními. Dean mluví o nesmírném zděšení, jež tento závazek vyvolal v Izraeli i vervu, s níž se proizraelští kongresmani snažili protlačit akci k zastavení Hakových snah. Podle žurnalistického veterána **Erica Margolise**, uznávaného odborníka na Jižní Asii, se Izrael **opakovaně pokusil** získat Indii pro společný útok proti pákistánským jaderným zařízením, což ovšem indická vláda po pečlivém zvážení přínosu a rizik plánu nakonec odmítla.

Izraelci nevěděli, jak dál. Hak byl pyšný vojenský diktátor, jehož velice blízké přátelské vztahy s americkou vládou mu poskytovaly velice silné diplomatické postavení. Pákistán je navíc od Izraele vzdálen přes dva tisíce mil (*více než 3 200 km*) a jeho dobře vyzbrojená i vycvičená armáda vylučovala dálkový bombardovací útok jako ten proti iráckému jadernému zařízení. Vějíř izraelských možností se tak smršknul na úkladnou vraždu.

Dean vzhledem ke své obeznámenosti s diplomatickým ovzduším v čase před Hakovou smrtí okamžitě pojal podezření na izraelskou účast, což ostatně podporovaly i jeho osobní zkušenosti. O osm let dříve byl během umístění v Libanonu osloven Izraelci, aby jim poskytl osobní podporu v jejich místních projektech. Počítali s jeho ochotnou součinností, motivovanou etnickou sounáležitostí. Když však jejich návrhy odmítl s tím, že jeho věrnost náleží v první řadě Americe, došlo k **pokusy o jeho zabití** – a použitá munice byla nakonec vysledována právě do Izraele.

Jakkoliv byl Dean v pokušení své důvodné podezření ohledně viníka likvidace pákistánské vlády bezodkladně zveřejnit ve světových médiích, dal přece jen přednost regulérní diplomatické cestě a okamžitě se odebral do Washingtonu, aby o svých domněnkách informoval své nadřízené na ministerstvu zahraničí a ve vrcholných vládních pozicích. Záhy po příjezdu do hlavního města byl však Dean prohlášen za duševně nezpůsobilého, takže se ani nemohl vrátit do svého indického úřadu a zanedlouho byl donucen odstoupit. Jeho čtyřicetiletá kariéra v diplomatickém sboru se tím okamžikem neobřadně a definitivně završila. Americká vláda odmítla poskytnout Pákistánu spolupráci při vyšetřování smrtící nehody – místo toho se skeptickou světovou veřejnost ze všech sil pokoušela přesvědčit, že za náhlým tragickým úmrtím nejvyššího vedení Pákistánu nebylo nic jiného, než prostá mechanická závada jejich amerického stroje.

Tato pozoruhodná historie leckomu jistě bude znít jako stěžejí uvěřitelná zápleтка hollywoodského thráku, zdroje jsou ovšem nanejvýš solidní a uznávané. Autorkou článku v rozsahu 5 000 slov byla **Barbara Crossetteová**, vedoucí jihoasijského oddělení redakce *New York Times* v době tragické nehody letadla a otištěn byl v prestižním čtvrtletníku newyorské *New School University World Policy Journal*. Vydavatelem této publikace byl akademik

Stephen Schlesinger, syn uznávaného historika Arthura J. Schlesingera, Jr.

Člověk by celkem po právu očekával, že takto brizantní obvinění vyvolají nemalou odezvu médií, Margolis ovšem podotýká, že všechna média v Americe článek jednotně ignorovala a bojkotovala. Schlesinger stál v čele prestižní publikace přes deset let, po zveřejnění dotyčného příspěvku ale vydržel už jen několik málo dalších měsíců, než jeho spojení s *New School* dospělo ke konci. Text už není dostupný na webových stránkách *World Policy Journal*, najít ho ale stále můžete na [Archive.org](https://www.archive.org), kde si jej zájemci mohou přečíst a učinit své vlastní závěry.

Kompletní výmaz incidentu z naší dějinné paměti trvá až do dnešních dní. Autor Deanova nekrologu v *Timesech* popisuje jeho dlouhou a úspěšnou kariéru vysoce uznalým tónem, ani jedinou větou se však nezmiňuje o jejím nanejvýš podivném konci.

Když jsem před více než deseti lety četl článek poprvé, viděl jsem pravděpodobnost Deanovy provokativní hypotézy jako spíše nevelkou. Předáci zemí na jihu Asie sice umírají rukama vrahů poměrně pravidelně, užité metody ale bývají povětšinou velice přímočaré, ať už jde o jednoho (či skupinku) střelce z bezprostřední blízkost nebo sebevražedného atentátníka. Vysoce sofistikované metody, jež byly podle všeho užity k odstranění pákistánského vedení, naopak ukazují na velice odlišný typ subjektu na mezinárodní scéně. Bergman ve své knize vypočítává mnohé z ohromně bohaté škály vražedných prostředků a postupů využívaných Mosadem.

S ohledem na zásadní význam Deanových nařčení a vysoce uznávanou publikaci, v níž se objevily, je takřka jisté, že Bergman byl s touto záležitostí obeznámen, Zajímalo mě proto, jaké argumenty mu dodaly jeho zdroje z Mosadu k vyvrácení obvinění. Ukázalo se, že incident se v Bergmanově vyčerpávajícím popisu vůbec neobjevuje – snad jako doklad autorových rozpaků podílet se na klamání čtenářů?

Neušlo mi ani to, že Bergman byť jediným slovem nezmiňuje předchozí pokus o atentát proti Deanovi během jeho služby v Libanonu, přestože sériová čísla protitankových střel, vypálených na jeho opancéřovanou limuzínu, patřila do zakázky směřující do Izraele. Bystrému novináři Philipu Weisovi ale neuniklo, že tajemná organizace, která se k útoku přihlásila, byla Bergmanem identifikována jako Izraelci vytvořená zástěrka pro četné útoky bombami **nastraženými v automobilu** a další teroristické činy. Tím je tedy podle všeho izraelská zodpovědnost za pokus o atentát potvrzena.

Zkusme si představit, že tato analýza je správná a že za Hakovou smrtí s velkou pravděpodobností skutečně stál Mosad. Širší důsledky by byly kolosální.

Pákistán byl v roce 1988 se svou rychle rostoucí populací přesahující 100 milionů obyvatel jednou z největších zemí světa, disponující také mocnými ozbrojenými silami. Jedním z hlavních amerických projektů za studené války bylo porazit Sověty v Afganistánu, v čemž hrál Pákistán významnou roli, vedení země tedy patřilo k našim nejvýznamnějším spojencům Ameriky ve světě. Náhlá násilná smrt prezidenta Haka spolu s většinou jeho proamerické

vlády i naším velvyslancem proto byla těžkou potenciální ranou americkým zájmům. A přesto – když jeden z našich nejlepších diplomatů označil za pravděpodobného viníka Mosad, byli všichni „whistlebloweri“ promptně umlčeni a začaly se odvíjet zastírací manévry, kvůli kterým se do našich médií ani k lidem nedonesl jediný závan jeho výkladu události, dokonce ani poté, co Dean obvinění zopakoval s odstupem několika let na stránkách prestižní publikace. Bergmanovo komplexní dílo o události zcela mlčí a žádný z odborně zdatných recenzentů na tento nedostatek neupozorňuje.

Může-li pozornosti našich médií i Bergmana uniknout takto důležitá událost, není něco podobného vyloučeno ani u mnoha dalších incidentů.

Třetí část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4 Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2 >>